

DÔVODOVÁ SPRÁVA

A. Všeobecná časť

„Šport je súčasťou dedičstva každého muža a ženy a nemožno ho nahradiť ničím iným.“

Pierre de Coubertin

„Pohyb ako taký môže svojim pôsobením nahradiť akýkoľvek liek, ale všetky liečebné prostriedky sveta nemôžu nahradiť účinok pohybu.“

Tissot, francúzsky lekár

Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky predkladá návrh zákona o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "návrh zákona") na základe úlohy č. 7 v Pláne legislatívnych úloh vlády Slovenskej republiky na rok 2015.

Návrh zákona je od začiatkov prác na jeho obsahu pripravovaný ako moderný a na prax reagujúci zákonný predpis, ktorý efektívnym spôsobom premietne do zákonného textu potreby športu a vzťahov v ňom tak, aby šport v podmienkach Slovenskej republiky, pre potreby slovenskej spoločnosti prinášal hodnoty, ktoré ho odlišujú od iných aktivít. Špecifiká jeho vzťahov musí zohľadňovať taktiež, a mal by mať ambíciu zohľadniť taktiež moderné smerovanie vývoja športu ako celosvetového fenoménu, vývoj jednotlivých čiastkových otázok v ňom a takýmto prístupom zohľadniť všetky novovznikajúce potreby subjektov, ktoré tvoria konkrétne športové odvetvia. Predkladateľ zákona si určil tento cieľ predovšetkým na základe snahy o primárne, detailné poznanie vlastností a potrieb subjektov v športe, to na pozadí aktivít týchto subjektov pri napĺňaní verejného záujmu v športe, ktorý je definovaný priamo v návrhu zákona. Šport ako inštitucionalizovaná forma pohybu, či akejkolvek športovej aktivity ktorú môžeme vyhodnocovať ako šport - v jej aktívnej či pasívnej forme sprevádza človeka, jednotlivca ako základnú bunku dnešnej spoločnosti počas celého života. Zákonný predpis v ktorejkoľvek oblasti spoločenských vzťahov je však len vymedzením právnych mantinelov, teda maxim a minim správania sa subjektov práva v danej oblasti, či stanovovaním zákazov a príkazov pre tieto subjekty. Zákon vo väčšine prípadov nenahradí správanie sa adresátov právnej normy.

Nemenej dôležitým je proces interiorizácie zákona v prípade, ak sa návrh zákona o športe dočká prijatia v Národnej rade Slovenskej republiky. Je preto podstatné, ako sa zákonný predpis subjektmi, ktorých sa dotkne, uvedie do života a ako sa implementuje do praxe. Vzhľadom na viaceré nové povinnosti subjektov v športe bude na mnohých miestach umožnené subjektom v športe prispôbiť sa týmto zmenám, keďže návrh zákona o športe pri viacerých ustanoveniach a pri viacerých častiach zákonnej úpravy stanovuje ich neskoršiu účinnosť, ako je v prípade prijatia zákona - účinnosť tohto zákonného predpisu ako celku.

Predkladaný návrh zákona má ambíciu zaviesť aj efektívne a moderné mechanizmy správy a riadenia športu, čo reflektuje zákon na mnohých miestach zavádzaním minimálnych štandardov, systémov správania sa subjektov a nárokov pre fungovanie, existenciu a správu športu jeho predstaviteľmi. Prirodzene, zákon svojím obsahom a inštitútmi, ktoré zavádza nemôže zabudnúť veľmi citlivo zohľadniť všetky špecifiká vzťahov vyskytujúcich sa v oblasti športu, čo

odôvodňuje aj znenie čl. 156 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorá spomína osobitnú povahu športu a nutnosť jej akceptácie.

Pri praktickom zavádzaní akéhokoľvek nového právneho inštitútu normovanom v tomto návrhu zákona, ktorý bude aplikovaný v športovo - právnych vzťahoch musia byť zohľadnené všetky detailné vlastnosti športovej sféry ako takej. Nutnosťou je spomenúť, že šport je dnes oblasť spoločenských vzťahov, v ktorej sa stretávajú takmer všetky oblasti života, ako aj takmer všetky právne odvetvia. Nachádzame v ňom prvky občianskeho práva, obchodného práva, pracovného práva, správneho práva či trestného práva. Mimo klasického súkromno-právneho charakteru vzťahov medzi subjektmi v športe sa však v športe objavuje aj verejné právo, teda vzťahy medzi týmito súkromnoprávnymi subjektmi a orgánmi verejnej moci. Vzhľadom na subjekty, ktoré v športe pôsobia je pre navrhovanie racionálnej a prínosnej úpravy týchto vzťahov nutné detailné poznanie práva obchodných spoločností, špecifiká právneho postavenia občianskych združení či všeobecne právny status iných právnických osôb, ktoré pôsobia v športe. Základnými vzťahmi a nutnosť ich poznania je postavenie fyzických osôb – teda športovcov, možnosti ich právneho konania, otázky právnej subjektivity týchto subjektov v špecifických prípadoch (maloletí a neploletí športovci) a pod. Poznanie týchto všetkých spojitostí a špecifik sa však musí diať na pozadí osobitnej povahy športu, ktorý mnohokrát odôvodňuje špecifický náhľad a prístup k normatívnej úprave týchto vzťahov. Aj adresáti predkladanej právnej normy musia pochopiť, a prijať osobitný prístup k úpravám konkrétnych vzťahov, a mnohokrát akceptovať špecifické povinnosti, ktoré na nich kladie tento zákon. Existencia týchto charakteristík odôvodňuje už spomínanú osobitosť zákonnej úpravy, zavádzaných nových zákonných mechanizmov a inštitútov, či detailnejšia úprava dnes existujúcich vzťahov, ktoré v športe existujú. Špecifickosť športu a jej nevyhnutné zohľadnenie spomína aj samotná, už spomínaná Zmluva o fungovaní Európskej únie (ďalej len “ZFEU”) vo svojom čl. 165. Športu sú vlastné na základe uvedeného bezpochyby určité osobité črty, vďaka ktorým sa hovorí o „špecifickosti športu“. K špecifickosti európskeho športu možno pristupovať z viacerých uhlov náhľadu:

špecifickosť športových aktivít a pravidiel, napr. oddelené súťaže mužov a žien, obmedzenia v počte účastníkov na súťažiach alebo potreba zabezpečiť neistotu, pokiaľ ide o očakávané výsledky športových súťaží či zápasov,

potreba udržiavať konkurenčnú rovnováhu medzi športovými klubmi, ktoré sa zúčastňujú na rovnakých súťažiach;

špecifickosť športových štruktúr vrátane predovšetkým privátnej autonómie športovej obce

akceptovanie rozmanitosti športových organizácií,

zohľadnenie a akceptáciu pyramídovej štruktúry športových súťaží od začiatocníckej po najvyššiu úroveň,

nutnosť zohľadnenia systémov organizovanej solidarity medzi rôznymi úrovňami a zúčastnenými organizáciami,

zohľadnenie organizácie športu na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni a princípu jedinej federácie na každý šport.

Judikatúra európskych súdnych orgánov a rozhodnutia Európskej komisie poukazujú na to, že špecifickosť športu je uznaná a zohľadňovaná. Špecifickosť športu zostane uznaná, a to v súlade so zavedenou judikatúrou, avšak nemožno ju interpretovať tak, aby sa mohla opodstatniť generálna výnimka pri uplatňovaní právnych predpisov EÚ.

Nutnosť vnímania špecifickosti športu je prirodzeným dôsledkom kvalitatívne špecifických vzťahov v športe. Ich účastníkmi sú mnohokrát subjekty, ktoré musia dodržiavať právny poriadok v celej jeho šírke, obsahu, kvalite a následkoch. Právny poriadok však mnohokrát normuje spoločensko-právne vzťahy spôsobom, ktorý pre podmienky športu nie je akceptovateľný. Už uvádzaná podstata športových súťaží, účasť športovcov na súťažiach, prestupy športovcov a ich systematika, obsah výkonu športovej činnosti v jej organizovanom formáte, ochrana integrity športových súťaží a mnohé ďalšie vlastnosti športu prichádzajú do rozporu so všeobecnými ustanoveniami právneho poriadku. V tomto prípade musí existovať odôvodnenie existencie tejto rozdielnosti, a právna aprobácia jej existencie. Základným východiskom v podmienkach Európskej únie je už spomínaný čl. 165 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Tento článok zmluvy uvádza, že „Únia prispieva k rozvoju kvalitného vzdelávania podporovaním spolupráce medzi členskými štátmi a, ak je to potrebné, podporovaním a doplňovaním činnosti členských štátov pri plnom rešpektovaní ich zodpovednosti za obsah výučby a organizácie vzdelávacích systémov a za ich kultúrnu a jazykovú rozmanitosť. Únia prispieva k podpore európskych záležitostí týkajúcich sa športu, pričom zohľadňuje jeho osobitnú povahu, jeho štruktúry založené na dobrovoľnosti, ako aj jeho spoločenskú a vzdelávaciu úlohu.“ Biela kniha o športe taktiež uvádza, že športu sú vlastné určité osobité črty, vďaka ktorým sa hovorí o „špecifickosti športu“.

Špecifickosť športu v uvádzanom význame by mala slúžiť ako mechanizmus odôvodnenia možnosti výnimiek pri existencii tých športových vzťahov, ktoré sú historicky, ale aj do budúca svojou podstatou v akomsi „rozpore“ s právnymi štandardami a všeobecnými právnymi predpismi. Nemenej podstatnou je teda možnosť odchýliť sa od ustanovení právneho poriadku, ktoré na športové vzťahy rýdzo pozitívneprávne aplikovateľné nie sú a upraviť ich zákonným - špecifickým spôsobom.

Autonómia športovej obce a jej rešpektovanie hovorí o akceptácii voľnosti predstaviteľov športovej obce pri riadení a správe športového odvetvia, možnosť zriaďovania orgánov správy a riadenia podľa vlastného uváženia, to využitím najmä združovacieho práva. Právny poriadok takto umožňuje súkromnoprávnym subjektom zvoliť si taký model organizácie, správy a riadenia konkrétneho športu, ktorý vyhovuje jeho členom a ktorý zohľadňuje ich záujmy v čo najlepšej možnej forme. Za týmto účelom sa akceptuje a toleruje taktiež samospráva týchto orgánov, s prirodzeným a nevyhnutným predpokladom právnej súladnosti takejto správy a riadenia športu so zákonnými predpismi. Právna súladnosť musí byť samozrejme zachovaná aj pri predpisoch a aktoch riadenia vydávaných týmito športovými organizáciami, ktoré tieto subjekty - športové organizácie za účelom správy a riadenia v športe generujú. Týmto sa vytvára vzájomný vzťah medzi športovými predpismi a právnym poriadkom, ktorý definuje nutnosť súladnosti športových pravidiel so zákonmi, no tento vzťah má svoj zreteľný, osobitný status.

Športové hnutie vykazuje svoje špecifické, organizačné črty. Šport a jeho predstaviteľov nie je možné vnímať len cez optiku národných predstaviteľov jednotlivých druhov športov – väčšinou sú to tzv. „národné športové zväzy“. Títo predstavujú akýsi medzistupeň, medzičlánok v organizačnej štruktúre športového hnutia. Je všeobecne známe, že šport ako fenomén prerastá

hranice jednotlivých štátov, štátnych celkov, na úroveň nadnárodných zoskupení. Šport nadobúda medzinárodný charakter, čo sa v konečnom dôsledku musí odzrkadliť aj v jeho organizačnej štruktúre, systéme súťaží, ako aj pravidiel, ktoré reflektujú túto jeho medzinárodnú a nadnárodnú vlastnosť. Nie je netypické, že samotné športové súťaže nadobúdajú nadnárodný charakter, pričom možnosti účasti v nej normuje jej organizátor, bez ohľadu na právny status jej účastníkov v jednotlivých štátoch. Ak je detailnejším skúmaním nutné upriamiť pozornosť aj na špecifickú organizáciu v prostredí štátnych celkov, je potrebné spomenúť aj národných predstaviteľov športu, ktorý pod váhou obsahu tohto zákona nadobúdajú charakter už spomínaných národných športových zväzov. Tieto sa však zvyknú ďalej diverzifikovať na základe lokálneho – územného princípu na ďalšie organizačné entity, ktoré zastrešujú konkrétny druh športu iba na určitom – administratívne alebo správne vymedzenom území konkrétneho štátu. Tieto nadobúdajú zvyčajne označenie ako oblastné zväzy, či miestne zväzy. Samozrejme, nie je vylúčené, že v podmienkach Slovenskej republiky, ale aj kdekoľvek na svete nebude existovať národný predstaviteľ športu, ale organizácia konkrétneho športu bude rozvetvená medzi viaceré či už lokálnych, alebo inak definovaných subjektov.

Túto národnú organizáciu športu však prirodzene dopĺňa nadnárodná úroveň organizácie športového odvetvia na ktorej akceptáciu moderný zákonný predpis nemôže zabudnúť, a nemôže vylúčiť možnosť jej existencie. Na tejto úrovni existujú športové zväzy, združenia či asociácie, ktoré majú na základe členského princípu právomoc riadiť a spravovať konkrétny druh športu, stanovovať detailné vlastnosti jeho výkonu, generovať pravidlá súťaží či iných oblastí športu. Nemalo by sa však stávať, aby takto generované predpisy regulovali a normovali správanie subjektov v rozsahu stanovovania práv a povinností, ktoré nie sú členmi konkrétneho združenia, asociácie či účastníkmi športu ako takého. Je zvykom, že takéto akty správy a riadenia generované týmito organizáciami sú následne prevzaté do sfér vplyvu národných predstaviteľov športu a inkorporované do predpisov týchto národných športových zväzov či asociácií. Ako bolo uvedené skôr, predpokladom normatívnej sily týchto predpisov je, že tieto predpisy následne zaväzujú iba členov týchto organizácií (športové kluby, športovci, či iné fyzické osoby). Uvedené je dopadom špecifickosti športu pričom je nutné, aby sa vnímali aj tieto súvzťažnosti športového odvetvia.

Na základe uvedeného je preto zrejma aj možnosť odmietnuť tie z prameňov práv a povinností pre dotknuté subjekty športového hnutia, ktoré nie sú v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky. Podmienka súladnosti týchto subjektov a prameňov práv a povinností nie je viazaná len na súlad s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ale je rozšírená o nevyhnutnosť súladnosti s princípmi demokratického a právneho štátu, na ktorých je Slovenská republika ako zvrchovaný štát vybudovaná, či s ďalšími ústavnými princípmi.

Šport ako celospoločenský fenomén dnes už nie je možné vnímať len ako fyzickú aktivitu, ktorá je vykonávaná fyzickou osobou. Šport dnes v sebe zahŕňa viaceré aspekty, ktoré mu pravdepodobne pred 50 rokmi pripisované byť nemohli. Jedná sa napr. o jeho hospodársky, ekonomický, či sociálny prínos. Šport je bez pochyb hospodársky fenomén. Šport ako oblasť spoločenských vzťahov je dynamické a rýchlo rastúce odvetvie s podceňovaným mikro, ako aj makroekonomickým dosahom, ktorý môže prispieť k napĺňaniu európskych - "lisabonských cieľov" rastu a vytvárania nových pracovných miest. Šport však je nutné vnímať v rozsahu jeho hospodárskeho a ekonomického potenciálu nielen na nadnárodnej a národnej úrovni, ale aj na úrovni miestnej, regionálnej. O nadnárodnom a medzinárodnom aspekte hospodárskeho a

ekonomického potenciálu športu už dnes nie je pochyb. Hospodársky a ekonomický potenciál športu nie je prejavom iba jeho profesionalizácie na úrovni výkonu športovej činnosti profesionálmi, teda fyzickými osobami - športovcami, ktoré sa výkonom športovej činnosti živia a pre ktoré predstavuje šport ich hlavnú hospodársku činnosť. Šport môže slúžiť ako nástroj miestneho a regionálneho rozvoja, obnovy miest alebo rozvoja vidieka. Na základe hospodárskeho a ekonomického potenciálu športu môžu orgány miestnej, regionálnej, či dokonca národnej úrovne správy vecí verejných plánovať, formulovať a realizovať opatrenia miestneho, regionálneho a národného významu v súvislosti so športom. Tieto aktivity môžu logicky pozitívne podnecovať zamestnanosť, ekonomické činitele súkromnoprávných subjektov a v celkovom meradle pozitívne ovplyvniť ekonomiku v jej celospoločenskom meradle.

Šport bez pochyb napomáha aj rozvoju cestovného ruchu. V tom nie je jeho primárny ekonomický potenciál, no nárast cestovného ruchu a kvantitu cestujúcej populácie využívajúce služby cestovného ruchu je možné sledovať pri všetkých športových podujatiach väčšieho významu.

V súvislosti s ekonomickým a hospodárskym potenciálom športu je nutné zhodnotiť, že šport môže stimulovať modernizáciu infraštruktúry a vznik nových partnerstiev na financovanie športu a rekreačných zariadení. V tomto prípade plní šport nezanedbateľnú a významnú úlohu vo vzťahu k rozvoju infraštruktúry slúžiacej pre šport. Túto je zas potrebné vnímať vo viacerých, podstatných rovinách. Športová infraštruktúra na uspokojivej úrovni poskytuje kvalitný základ jednak pre profesionálny – vrcholový šport, ktorý svoj benefit odvádza vo forme zvyšovania zamestnanosti populácie športovými klubmi či inými športovými organizáciami, vytváraním spoločenských vzorov pre mládež, podporou podnikateľských subjektov v činnostiach súvisiacich so športom (gastronómia, výroba reklamných predmetov, športové oblečenie a spotrebný tovar) a pod. Na druhej strane však kvalitná športová infraštruktúra ponúka možnosti športového vyžitia pre širokú verejnosť, čím aktivuje masový šport - šport pre všetkých. Tento rozmer fungujúcich a kvalitných športovísk či iných objektov prináša svoj benefit v podobe pozitívneho vplyvu na zdravie obyvateľstva, budovanie návykov pre aktívny spôsob života či pre osvojovanie si návykov pre zdravý životný štýl.

V rozsahu európskej normotvorby, vnímania športu súdnymi orgánmi a pod váhou jeho vlastností je známe, že právne predpisy, ktoré sa týkajú hospodárskej súťaže a ustanovenia o vnútornom trhu sa týkajú športu do tej miery, do akej predstavuje hospodársku činnosť. V neposlednom rade, šport prispieva k napĺňaniu strategických cieľov európskej únie.

Konštatácia sociálneho prínosu športu nie je nová. Je dnes už nepochybným tvrdenie, že šport ako celospoločenský fenomén už nie je možné považovať iba za fyzickú aktivitu normovanú a regulovanú iba pravidlami športu. Výkonom športovej činnosti môže dochádzať k výrazným sociálnym, sociologickým, psychologickým, etickým, spoločenským vplyvom na jednotlivca ako na základnú jednotku ľudskej, občianskej spoločnosti. Šport je bezpochyby sociálny fenomén. Šport je oblasťou ľudskej činnosti, o ktorú sa občania intenzívne zaujímajú a ktorá má veľký potenciál spájať ich a oslovovať všetkých bez ohľadu na vek alebo sociálny pôvod (spoločenská úloha športu). Šport na jeho rôznych výkonnostných úrovniach alebo konkrétny výkon športovej činnosti v jej kvalitatívne najrôznejších podobách (šport pre všetkých, amatérsky šport, profesionálny šport, športová reprezentácia a pod.) môže pomáhať prekonávať sociálne a spoločenské rozdiely medzi jednotlivcami, môže byť prostriedkom prekonávania negatívnych dopadov telesného, zmyslového, mentálneho, duševného či iného znevýhodnenia. Šport ako

fenomén môže plniť funkcie prevýchovy, integrácie do spoločnosti či pozitívneho sociálneho formovania jednotlivca, prípadne môže byť nástrojom, ktorým sa vykonávajú aktivity majúce za cieľ tieto následky. Je nepochybné, že aj napriek mnohokrát kritizovanej profesionalizácii, komerčnému tlaku, zneužívaniu mladých športovcov, doping, rasizmu prítomného na športoviskách, či násilí, korupcii alebo prípadoch prania špinavých peňazí šport dokáže vytvárať na profesionálnej úrovni pozitívne športové vzory. Tieto pozitívne športové vzory sa následne transformujú na vzory pre široké masy obyvateľstva, pričom tieto prispievajú k aktívnemu a zdravému životnému štýlu obyvateľstva.

Šport vytvára dôležité hodnoty, akými sú kolektívny duch, solidarita, tolerancia a zmysel pre fair - play, ktoré prispievajú k osobnostnému vývoju a naplneniu jednotlivca či spoločenských skupín. Šport podporuje aktívnu účasť občanov Európskej únie v spoločnosti a tým napomáha posilňovať aktívne občianstvo a aktivizuje jednotlivca byť v občianskej spoločnosti pozitívnym motivátorom a plnohodnotným členom. Zlepšovanie úrovne verejného zdravia prostredníctvom vykonávania telesnej aktivity je jasným dôkazom pozitívneho pôsobenia športu na život každého jedného člena občianskej spoločnosti. V tomto rozmere môže šport pôsobiť ako prevencia pred civilizačnými chorobami, či akýmkoľvek zdravotnými deformáciami, ktorých existencia zaťažuje tak ekonomickú kondíciu spoločnosti, ako aj efektivitu a možnosti aktívneho naplnenia života jednotlivca. Využitie potenciálu športu pre účely sociálneho začlenenia, integrácie a rovnakých príležitostí je výzvou pre každý subjekt pôsobiaci v oblasti športu ako takej. Takéto vnímanie športu je predpokladom pre jeho aktivizáciu a vykonávanie v tých oblastiach spoločnosti, ktoré sa stávajú miestom sociálneho napredovania jednotlivca, či spoločnosti ako takej.

Čo by malo byť poslaním športu v 21. storočí ako celosvetového fenoménu? Svetová zdravotnícka organizácia („WHO“) odporúča aby zdravý dospelý človek vo veku 18 až 65 rokov vykonával minimálne 30 minút fyzickej aktivity miernej intenzity, najmenej 5 dní v týždni. Školopovinná mládež by mala vykonávať 60 a viac minút fyzickej aktivity miernej až silnej intenzity denne, ktoré sú z hľadiska vývoja vhodné, príjemné a zahŕňajú rôzne aktivity. Dosiachnutie tohto cieľa by mali napomáhať verejné orgány, ako i súkromné organizácie v členských štátoch, no nevyhnutným základom pre aktivity týchto subjektov v tejto oblasti je vyhovujúci právny rámec. Nedávne štúdie poukázali na nedostatočný pokrok v tejto oblasti. Tieto tvrdenia vytvárajú základný rámec pre nutnosť vzájomnej spolupráce medzi subjektmi v športe. Táto ich vzájomná spolupráca, súčinnosť a snaha o trvanie na dodržiavaní zásad dobrej správy v športe za účelom efektívnej starostlivosti v športe môže byť pozitívnym prejavom existencie športovej samosprávy a autonómie, ktorou subjekty v športe - športové organizácie disponujú. Systém riadenia a správy v športe sa takto môže stať pozitívnym príkladom pre tie oblasti spoločnosti, v ktorých dobré, efektívne a uspokojivé mechanizmy starostlivosti o konkrétnu oblasť záujmu absentujú. Takáto pozitívna spolupráca subjektov v športe sa v konečnom dôsledku môže prejaviť ako predpoklad nárastu záujemcov o športovú činnosť, čo má za následok ďalšie súvisiace - sekundárne pozitíva (zdravie obyvateľstva a pod.)

Ako bolo uvedené na viacerých miestach, predmetom normatívnej úpravy zákona by sa mal stať šport ako celospoločenský fenomén, ktorý je vykonávaný konkrétnou športovou činnosťou. Na základe možnosti delenia športovej činnosti na viaceré výkonnostné úrovne, zákon predkladá vnímanie a normatívnu úpravu profesionálneho, amatérskeho a neorganizovaného športu - teda športu pre všetkých. Je to zákonné odzrkadlenie a priemet reálne existujúcich úrovní výkonu

športu tak, ako ho poznáme naprieč spoločnosťou. Na toto delenie športu logicky nadväzuje, návrhom zákona o športe predkladaná trojprvková štruktúra úpravy statusu športovcov - teda úprava profesionálnych, amatérskych, a neorganizovaných športovcov. V zmysle návrhu zákona je možné profesionálneho športovca charakterizovať na základe vlastností športovej činnosti, ktorú vykonáva na základe zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu. Amatérskeho športovca zase môžeme systematicky definovať na základe vlastností športovej činnosti vykonávanej na základe zmluvy o amatérskom vykonávaní športu. Zákonná regulácia neorganizovaného športovca by bola normatívnou úpravou, ktorú predkladateľ návrhu zákona považuje za nadbytočnú, hoc existenciu takéhoto športovca v návrhu zákona reflektuje.

Návrh zákona nemôže opomenúť úpravu právnej pozície subjektov v športe, čím zasiahne aj všetky právne vzťahy pri vykonávaní, organizovaní, riadení, správe, podpore a rozvoji športu. V posledných rokoch je nemenej dôležitou oblasťou riešenie sporov vzniknutých pri športovej činnosti, kde je možné rozlišovať rozhodovanie sporov počas hry/športu, a rozhodovanie sporov mimo hry. Predkladaný zákon nemá ambíciu zasiahnuť do možností subjektov v športe riešiť si spory vzniknuté pri vykonávaní športovej činnosti súkromnoprávne, to znamená formou rozhodcovských či iných orgánov v zmysle platnej a účinnej legislatívy. Zákon prirodzene upravuje aj pôsobnosť orgánov verejnej správy v športe.

Zákon si logicky pri snahe upraviť a normovať nesmierne rozmanité - nielen športovo právne - vzťahy nemôže klásť za cieľ normatívnym textom upraviť všetky z nich a predvídať tak všetky v budúcnosti možné situácie a skutočnosti. Preto by bolo pozitívne, aby sa na miestach, kde nebude normatívny text návrhu zákona pri regulácii dotknutých športovo-právnych vzťahov postačovať využil výklad znenia zákona s prihliadnutím na ciele, ktoré zákon má ambíciu dosiahnuť.

Zákon o športe pristupuje k úprave právneho statusu športovcov inovatívne, to zavedením trojprvkového rozlišovania statusu a typológie športovca. Zavádza sa systematicka a úprava profesionálneho športovca, amatérskeho športovca a neorganizovaného športovca. Každý z týchto športovcov vykonáva šport, športovú činnosť na kvalitatívne odlišnej úrovni, čo ho zároveň definuje a odlišuje od ostatných skupín. Profesionálny športovec vykonáva športovú činnosť ako svoju hlavnú hospodársku činnosť, a v zmysle návrhu zákona v pracovnoprávnom vzťahu na základe zmluvy o profesionálnom výkone športu. Uvedené platí najmä pre kolektívne športy, pričom profesionál v individuálnych športoch bude pre športovú organizáciu vykonávať športovú činnosť využitím dnešných zmluvných typov, prípadne špecifických, nepomenovaných zmlúv. Špecifikom sú samozrejme rezortné športové strediská, v ktorých športovci vykonávajú športovú činnosť na základe osobitných zákonných predpisov. Táto úprava súčasne odlišuje profesionála od amatéra, ktorý šport nevykonáva ako zamestnanec, ale ako osoba samostatne zárobkovo činná ak šport vykonáva odplatne. Ako bolo uvádzané, návrh zákona reflektuje aj postavenie profesionálov v individuálnych športoch, ktorých zaraďuje do sféry samostatne zárobkovo činných osôb. Vymedzenie amatéra sa navrhuje prostredníctvom rozsahových kvantifikátorov, ktorými sa definuje maximálny rozsah výkonu športovej činnosti, pričom ak ju športovec vykonáva v jej rozsahu v zmysle zmluvy, ide o amatérskeho športovca. Trojprvková sústava úpravy statusu športovcov je skompletizovaná úpravou neorganizovaného športovca, ktorého však návrh zákona normatívne neupravuje, iba predvída jeho existenciu.

Subjektmi v športe sú mimo športovcov aj športoví odborníci, športové kluby, športové zväzy, národné športové zväzy a národné športové organizácie. Nosným pojmom je športová

organizácia, ktorá zastrešuje prakticky všetky tieto subjekty, ktoré vykonávajú športovú činnosť (v zmysle ustanovenia § 8 a ustanovenia § 3 písm. a) návrhu zákona). Je nutné podotknúť, že zvolenou právnou úpravou došlo k zásadnej liberalizácii právnych foriem subjektov v športe predovšetkým v rozsahu športových klubov, ktoré už nemusia byť tak ako je tomu dnes - iba občianske združenia, prípadne obchodné spoločnosti založené za účelom iným ako je podnikanie (v zmysle zákona č. 300/3008 Z.z.). Tento úmysel sa dosiahol definíciou športovej organizácie v ustanovení § 8 ods. 1 návrhu zákona. Navyše, športovej organizácii sa poskytuje možnosť výkonu činnosti, ktorou je možné dosahovať príjem, čo sa odzrkadľuje v úprave hospodárenia športovej organizácie (ustanovenie § 9 návrhu zákona).

Detailná zákonná úprava sa mimo úpravy statusu a právneho postavenia športovca objavuje v návrhu zákona predovšetkým pri športovom klube a národnom športovom zväze, pričom tieto subjekty predkladateľ zákona považuje za hlavných inštitucionálnych predstaviteľov športovej obce. Na základe uvedeného stanovuje detailnejšie práva a povinnosti predovšetkým pre národné športové zväzy, a v menšej miere aj pre športové kluby. Vzťahy vyskytujúce sa medzi spomínanými subjektmi je nutné vykladať vzhľadom na použité pojmy zákona, čo v koncepčnom meradle vytvára ucelený systém vzťahov v športe predpokladajúci jeho riadne, správne a zákonné fungovanie.

Riešenie sporov v športe je komplexná otázka, ktorá je v návrhu zákona rozčlenená do úpravy (i) riešenia sporov počas hry športovými rozhodcami, do (ii) riešenia sporov samotnou športovou organizáciou - čím je odzrkadlené vnímanie a zohľadnenie športovej autonómie, a do (iii) riešenia a rozhodovania disciplinárnych previnení.

V predkladanom návrhu zákona sa vytvára aj ucelený systém záväzkových vzťahov v športe. Činní tak zákonnou textáciou konkrétnych zmluvných typov typických pre športové vzťahy. Fakticky sa obsah všetkých v zákone uvedených zmluvných typov prenáša a využíva v športovej obci už dnes, to však konkrétne využívaním nepomenovaných - inominátnych zmlúv využitím ustanovenia § 269 ods. 2 z.č. 513/1991 Z.z. Obchodný zákonník v z.n.p. (ďalej aj „ObZ“), či ustanovenia § 51 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v z.n.p. (ďalej aj „OZ“). Je nevyhnutné povedať, že systematika tohto systému záväzkových vzťahov v športe - teda konkrétnych zmluvných dojednaní logicky nadväzuje na trojprvkovú štruktúru úpravy statusu športovcov, pričom ich rámec dopĺňa o konkrétny záväzkový obsah a rozsah. Mimo tohto rámca sa vyskytuje zmluva o príprave talentovaného športovca. V niektorých prípadoch sa ustanovuje obligatórne – podstatné náležitosti týchto zmluvných dojednaní, od ktorých sa zmluvné strany v rámci zmluvnej slobody, ktorou disponujú nemôžu odchyliť. Je to prejav skutočnosti, že aj napriek existencii zmluvnej slobody medzi subjektmi v športe sa trvá na stanovení minimálnych štandardov zmluvných vzťahov, čím zabraňuje existencii mnohokrát existujúcej zmluvnej asymetrii, ktorá sa vyskytuje predovšetkým medzi športovými klubmi a športovcami v zmluvnej rovine. V súhrne je záväzkový systém v návrhu zákona definovaný (i) zmluvou o profesionálnom vykonávaní športu, (ii) zmluvou o amatérskom vykonávaní športu, (iii) zmluvou o príprave talentovaného športovca. Z oblasti financovania športu preniká do zmluvnej časti zákona sponzorská zmluva. Odchýlením sa od tejto koncepcie úpravy vzťahov je možnosť výkonu športovej činnosti bez zmluvného dojednaní, iba na základe registračného vzťahu v zmysle návrhu zákona.

Prirodzene, zákon o športe venuje náležitú pozornosť otázkam športovej reprezentácie. Športové výkony s možnosťou ich výkonu a prezentácie na medzinárodnej úrovni sú vždy prítlačivejšie a

významnejšie ako akékoľvek iné na úrovni národnej, či lokálnej. V konečnom dôsledku, športový výsledok dosiahnutý v medzinárodnom meradle je vždy objektívnejším zhodnotením jeho kvality, ako jeho výkon na úrovni vnútroštátnej. Je prirodzené, že aj samotné štáty majú záujem o účasť reprezentantov svojej krajiny v súťažiach a zápasoch, či iných meraniach síl medzinárodného charakteru v čo najväčšej možnej miere. Vrcholový športový výkon na medzinárodnej úrovni, ktorý je sledovaný občanmi krajiny vytvára medzi nimi - ako aj v celej spoločnosti pozitívnu masovú emóciu. Športová reprezentácia v podobe výkonu konkrétnej športovej činnosti svojou existenciou pozitívne vplýva na národné povedomie, pocit identity jednotlivca k spoluobčanom a štátu, či na celospoločenské rozvíjanie povedomia o národnej kultúrnej identite. Na základe uvedeného je nutné zhodnotiť, že vzťah k štátu sa nebuduje iba medzi športovcom a krajinou, ktorú tento reprezentuje, ale aj medzi divákom konkrétneho športového výkonu a samotnou krajinou. Príslušník konkrétnej národnosti si práve v týchto momentoch uvedomuje svoju štátnu príslušnosť, svoj vzťah k štátu, k tradíciám a hodnotám na ktorých je budovaný. Je nesporné, že športová reprezentácia vytvára pozitívne príklady na celospoločenskej úrovni. Práve športová reprezentácia vytvára veľmi podstatné prepojenie profesionálneho športu a výskytu profesionálnych športovcov, ktorí sú výsledkom a produktom celosvetovej profesionalizácie a komercializácie športu s občianskou spoločnosťou, s každým jej členom. Športové výkony štátnych príslušníkov v mnohokrát vzdialených oblastiach, kde títo športovci svoju jedinečnú športovú činnosť vykonávajú je ich účasťou na reprezentácii Slovenskej republiky priblížená a popularizovaná vo vzťahu k občanovi Slovenskej republiky. Reprezentovanie Slovenskej republiky na medzinárodných podujatiach je samozrejme vecou cti a národnej hrdosti každého športovca, čo na druhej strane vytvára tvrdenie, že športovca nie je možné nútiť Slovenskú republiku reprezentovať. Možnosť reprezentovať Slovenskú republiku vytvára predpoklady pre uprednostnenie takejto reprezentácie pred subjektívnymi, mnohokrát z pohľadu športovcami prijateľnejšími aktivitami vo vzťahu k jeho profesionálnej kariére. Nemenej dôležitým významom existencie športovej reprezentácie je nutnosť vytvárania čo najlepších ekonomických, tréningových, regeneračných, či akýchkoľvek iných podmienok pre reprezentantov, ktoré sa stávajú čoraz významnejším predpokladom úspešnosti športovej reprezentácie. V tomto smere je nutné vystaviť športové organizácie, ale predovšetkým štátne orgány a orgány verejnej moci pozitívnemu tlaku vo vzťahu k podpore ich snahy o vytvorenie čo najlepších podmienok pre reprezentáciu Slovenskej republiky konkrétnym športovcom či už v kolektívnych, alebo v individuálnych športoch. Tento pozitívny tlak musí byť smerovaný jednak k vytváraniu pozitívnych a uspokojivých podmienok v reprezentovaní v podmienkach mládežníckych kategórií, ako aj v seniorských kategóriách. Slovenská republika musí neustále vyhodnocovať svoje konkurenčné postavenie v rámci vytvárania týchto reprezentačných podmienok v medzinárodnom meradle. Uvedené platí pod váhou rizika možnosti účelovej zmeny štátnej príslušnosti úspešných športovcov a ich účasť na športovej reprezentácii iných krajín, ktoré dokážu vytvárať kvalitnejšie reprezentačné podmienky. Snaha o kvalitné a uspokojivé podmienky v športe nielen na reprezentačnej úrovni teda vytvára predpoklady pre udržanie si športovcov s potenciálom pozitívne reprezentovať Slovenskú reprezentáciu doma, ale aj vo svete.

Dôležitou časťou predkladaného zákona o športe je zavedenie a vytvorenie Informačného systému slovenského športu (ďalej aj "ISS"). Cieľom tejto časti zákona je vytvoriť zákonný rámec pre fungovanie centralizovanej elektronickej evidencie údajov o fyzických a právnických osobách v športe, ktorá bude športovej samospráve slúžiť ako jedinečný nástroj na efektívnu koordináciu športu a športovej činnosti a zároveň umožní efektívnu kontrolu procesov

poskytovania verejných prostriedkov, ktoré orgány verejnej správy a nimi zriadené organizácie poskytujú na podporu a rozvoj športu na Slovensku. Na dosiahnutie cieľov je potrebné získavanie validných údajov o všetkých osobách a projektoch v športe, na základe ktorých bude možné vykonať korektné vyhodnotenie ekonomicko-spoločenského prínosu športu a zároveň výkonnosti a efektívnosti jednotlivých športov. ISS tak vytvára predpoklady pre zlepšenie kvality služieb verejnej správy v oblasti športu a pohybových aktivít obyvateľov SR, zefektívnenie fungovania športových organizácií ako aj jednotlivých procesov v rámci športového hnutia.

Evidencia je vedená prostredníctvom modulov (registrov) informačného systému športu, ktorý bol zriadený zákonom č. 300/2008 Z.z. o organizovaní a podpore športu a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý sa návrhom tohto zákona deroguje. V tomto zákone bol ISS zároveň definovaný ako informačný systém verejnej správy podľa ustanovenia § 2 ods. 1 písm. q) zákona č. 275/2006 Z. z. o informačných systémoch verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zároveň sa navrhuje aj integrácia ISS s existujúcim ISVS - Bezpečnostný modul, ktorý bol zriadený zákonom č. 1/2014 Z.z. o organizovaní verejných športových podujatí, ktorý sa tak stane súčasťou ISS. Vzhľadom na uvedené, bolo potrebné, aby boli pôvodné ustanovenia o ISS aj obsahom novo navrhovaného zákona. Integrácia bezpečnostného modulu s ISS je technickou záležitosťou, ustanovenia o bezpečnostnom module zostávajú naďalej súčasťou zákona č. 1/2014 Z.z. o organizovaní verejných športových podujatí.

Navrhovaná právna úprava obsahuje ukotvenie ISS, ako jednotného a údajovo konzistentného zdroja údajov o všetkých osobách, ktoré vykonávajú šport alebo športovú činnosť. Z hľadiska rozsahu a typu údajov sa v registroch ISS navrhuje evidovať jedinečnú základnú sadu (datasety) údajov o fyzických osobách, právnických osobách a orgánoch verejnej moci, ktoré tvoria športovú samosprávu. Takýto výber bude zodpovedať potrebám správcu registra pre jednoznačnú identifikáciu osôb, ktoré vykonávajú šport alebo športovú činnosť. Možnosť okamžitej a spoľahlivej identifikácie subjektu je dôležitým prvkom každej organizácie alebo združenia organizácií, preto navrhovaná právna úprava prináša povinnosť jednoznačnej identifikácie každej osoby v športe a to priradením jedinečného identifikátora, ktorý slúži na jednoznačnú identifikáciu každej osoby v športe. Jednoznačný identifikátor bude priradený aj každej zmluve zverejnenej prostredníctvom ISS, ktorá predstavuje súhrn športových aktivít, na ktoré boli poskytnuté verejné prostriedky.

Pri vymedzovaní okruhu povinných osôb, ktoré zodpovedajú za zápis údajov do registrov sa vychádza z toho, že údaje zapisujú tie osoby, ktoré vedú „konštitutívne“ evidencie zapisovaných subjektov, resp. ktoré vydávajú „konštitutívne“ rozhodnutia, na základe ktorých sa povoľuje vykonávať šport resp. športovú činnosť. Pokiaľ ide o moment zapísania údajov, vychádza sa z potreby totožnosti hodnôt údajov v zdrojových evidenciách, ktorú o určitej skupine osôb vedú národné športové zväzy a tie, ktorých zdrojovou evidenciou je ISS. Z tohto dôvodu sa ustanovuje moment zapísania tak, aby boli zapísané bezodkladne po zápise, zmene či výmaze zo zdrojovej evidencie. Zároveň návrh zákona ustanovuje, aby povinné osoby poskytovali len údaje v rozsahu tohto návrhu, avšak len tie, ktorými disponujú. Inými slovami, návrh vymedzuje maximálny rozsah údajov a povinnosť ich zapisovať alebo poskytovať môže byť obmedzená úpravou osobitných predpisov, ak sa podľa týchto predpisov niektoré z údajov neevidujú.

V súčasnosti vedú národné športové zväzy svoje zdrojové evidencie v listinnej alebo elektronickej podobe. Elektronická podoba môže predstavovať evidenciu vedenú

prostredníctvom bežného technického vybavenia akým je napríklad osobný počítač, alebo evidenciu vedenú prostredníctvom vlastného IS. Z týchto dôvodov je v navrhovanej právnej úprave stanovená všeobecná povinnosť zapisovania údajov o fyzických a právnických osobách.

Pre Národné športové zväzy, ktoré nemajú vlastný IS, ani žiadnu zákonom štandardizovanú elektronickú evidenciu o subjektoch v ich pôsobnosti bude sprístupnená elektronická služba ISS, ktorá umožní vykonať zápis údajov manuálnym spôsobom, teda vyplnením formulára. Takýto model fungovania ISS umožní Národným športovým zväzom, ktoré nemajú vybudované vlastné IS, viesť prostredníctvom ISS svoju vlastnú elektronickú evidenciu, ktorú majú kedykoľvek a odkiaľkoľvek k dispozícii. Pre Národné športové zväzy, ktoré majú svoje vlastné IS, bude takisto sprístupnená elektronická služba, ktorá umožní poskytnúť povinné údaje automatizovaným spôsobom.

V súvislosti s vykonaním zápisu údajov do registra, bolo potrebné stanoviť aj rozsah zodpovednosti za hodnoty údajov, ktoré sú zo zdrojových registrov poskytované (zapisované) do Registra právnických osôb. Vychádza sa pritom z logickej premisy, že každý zodpovedá za to, čo je v jeho dispozícii. Národné športové zväzy teda zodpovedajú za údaje do momentu, kedy sa dostanú do dispozície správcu a správca od tohto momentu.

ISS však nie je navrhnutý ako obyčajná evidencia údajov. Funkcionalita ISS je navrhnutá oveľa širšie a okrem modulov, ktoré slúžia na evidenciu osôb, obsahuje aj modul, ktorý umožňuje väčšiu časť povinností a z nich vyplývajúcich úkonov vykonávať elektronicky, pomocou elektronických služieb ISS, ktoré budú sprístupnené prostredníctvom Športového portálu, ktorý je navrhnutý ako centrálné prístupové miesto pre všetky informácie o športe a osobách v športe na Slovensku. Používateľmi elektronických služieb ISS budú okrem fyzických a právnických osôb aj orgány verejnej moci, ako poskytovatelia verejných prostriedkov na podporu a rozvoj športu, ktoré sú podľa navrhovanej úpravy povinné zverejňovať stanovený rozsah informácií o poskytovaní verejných prostriedkov aj prostredníctvom ISS. ISS bude preto poskytovať elektronické služby typu G2G, G2C a G2B.

Vytvorenie Informačného systému slovenského športu, ako aj niektoré povinnosti subjektov v športe vo vzťahu k registračným aktivitám spojených práve s týmto ISS je prejavom nutnosti zvýšenej verejnej kontroly verejného financovania v športe. Ak má byť súkromnoprávny subjekt financovaný z verejných prostriedkov, musí si byť vedomý, že budú pre jeho činnosť stanovené aj náročnejšie kvalitatívne nároky. Riadenie a správa v športe úzko súvisí s kvalitou a prístupom organizácií, ktoré túto správu a riadenie v športe vykonávajú. Ak má návrh zákona o športe ambíciu skvalitniť napr. financovanie športu z verejných zdrojov, no zároveň umožniť súkromnoprávnym subjektom v podobe športových organizácií žiadať a dostať verejné prostriedky, existuje potom jednoznačný verejný záujem na efektívnej, komplexnej a detailnej kontrole používania a využívania týchto prostriedkov. Športová organizácia v zmysle ustanovenia § 8 ods. 1 návrhu zákona, ktorá sa stane prijímateľom prostriedkov z verejných zdrojov musí akceptovať skutočnosť, že jej hospodárenie, ekonomická kondícia a dodržiavanie zásad dobrej správy a riadenia, či existencia princípov a zásad efektívneho vynakladania štátom poskytnutých verejných prostriedkov bude podliehať verejnej kontrole.

Návrhom zákona o športe sa zavádza model, v ktorom je riadenie a správa športovej organizácie, ktorá je prijímateľom prostriedkov z verejných zdrojov podlieha vonkajšej kontrole zo strany Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky či iných štátnych

kontrolných orgánov podľa osobitného predpisu. Kontrola a dohľad verejnosti využitím Informačného systému slovenského športu a prostredníctvom priebežného zverejňovania použitia prostriedkov z verejných zdrojov v informačnom systéme športu podľa názoru predkladateľa zákona poslúži k naplneniu takto sledovaného cieľa. Športová organizácia je však vystavená a musí akceptovať aj vnútornú kontrolu zo strany najvyšších orgánov športovej organizácie, kontrolóra ktorého návrh zákona o športe zavádza a ostatných kontrolných orgánov športovej organizácie, osôb s príslušnosťou k športovej organizácii prostredníctvom rozpočtu, správy o činnosti športovej organizácie, ročnej účtovnej závierky športovej organizácie a rozhodnutí orgánov športovej organizácie ako aj na základe priebežného zverejňovania použitia prostriedkov z verejných zdrojov v informačnom systéme slovenského športu. Túto časť kontroly športových organizácií má okrem iného zabezpečiť zákonom normované minimálne znenie stanov národných športových zväzov. Uvedené mechanizmy sú prostriedkom skvalitnenia správy a riadenia slovenského športu, stransparentnenie prostredia športových organizácií a ich riadenia, čo v konečnom dôsledku prinesie benefit v podobe zvýšenia tlaku na predstaviteľov týchto športových organizácií, aby konali v súlade so záujmami športu uprednostnením verejných, pred subjektívnymi, individuálnymi záujmami.

Keďže šport je v skutočnosti celosvetový spoločenský fenomén, neprináša vždy len pozitívne aspekty, či emócie, ale často sa v ňom objavujú negatívne javy. Najznámejším z nich bol dlhé roky doping, avšak najmä v posledných desaťročiach sa začali stále viac objavovať rasizmus, divácke násilie a predovšetkým manipulácia výsledkov športových súťaží tzv. „match fixing”.

Návrh zákona reaguje najmä na zvýšenú potrebu legislatívnej úpravy manipulácie výsledkov športových súťaží, ktoré vážnym spôsobom narúša princípy fair-play, integritu športu, a tým jeden z jeho základných aspektov - nepredvídateľnosť. Tento negatívny jav doposiaľ spadá z pohľadu trestného zákona pod všeobecné ustanovenia týkajúce sa korupcie, čo je aj na základe existujúcich prípadov z posledného obdobia nepostačujúce. Z uvedených dôvodov pristúpil predkladateľ aj k nepriamej novelizácii z.č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v z.n.p. (ďalej aj „TZ“), a to konkrétne zavedením trestného činu športovej korupcie.

Dôležitým podkladom k legislatívnej úprave negatívnych javov v športe a k zavedeniu opatrení proti nim sú dokumenty Rady Európy, a to Dohovor Rady Európy v boji proti diváckemu násiliu a Dohovor Rady Európy v boji proti manipulácii výsledkov športových súťaží. Účelom tohto dohovoru je predchádzať, odhaľovať, trestať a zbaviť sa ovplyvňovania športových súťaží, rovnako ako zlepšiť výmenu informácií a spoluprácu na národnej a medzinárodnej úrovni medzi dotknutými orgánmi verejnej správy, športovými organizáciami a prevádzkovateľmi športového stávkovania.

Zákon zavádza povinnosti pre športové organizácie v boji proti negatívnym javom, týkajúce sa najmä osvety, prevencie a zavedenia disciplinárnych opatrení. Zároveň sprísňuje tresty a sankcie pre osoby konajúce protiprávnu činnosť.

Viacere navrhované mechanizmy a stanovenie detailnejších podmienok existencie právnych vzťahov v športe je snahou o zvýšenie právnej istoty konkrétnych subjektov v športe. Mechanizmy zabezpečenia právnej istoty účastníkov právnych vzťahov v oblasti športu, ktorá je chápaná v úzkej spojitosti so snahou o ochranu a budovanie dôvery adresáta právnej regulácie v právny systém ako najdôležitejší normatívny systém.

Právna istota patrí k dôležitým znakom právneho štátu, patrí medzi nosné prvky a princípy právneho štátu, čím sa dá bez sporov uzavrieť, že je jeho definičným princípom. Ako právny princíp zahŕňa dôveru občana v právo, čím vytvára kvalitatívny základ pre dobré, spravodlivé a riadne fungovanie občianskej spoločnosti. Právna istota, ktorá je procesne vytváraná predovšetkým nezmeniteľnosťou súdnych rozhodnutí je treba považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v širšom kontexte za súčasť právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy SR.

Z procesného hľadiska pri rozhodovaní relevantného orgánu o práve a povinnosti konkrétneho subjektu je potrebné upriamiť pozornosť na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý svojou rozhodovacou činnosťou prispel k formovaniu minimálnych štandardov aj v tejto oblasti: “Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).”.

Snaha o zvyšovanie právnej istoty účastníkov vzťahov v športe by mala byť minimálne kvalitatívne kritérium konania a rozhodovania orgánov športových zväzov, ktoré charakterovo nie sú verejnými autoritami. Práve z uvedeného dôvodu je potrebné, aby táto požiadavka bola zreteľne vyjadrená v texte zákona a aby predstavovala hodnotiace kritérium vo vzťahu k tým činnostiam subjektov v športe, ktorými tieto rozhodujú o právach a povinnostiach svojich členov. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou relevantných orgánov športových organizácií. V prípadoch, ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet je naplnením princípu právnej istoty aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa konkrétny spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, rozdielne od ustálenej rozhodovacej praxe, každá dotknutá zúčastnená entita má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie takéhoto “rozhodovacieho” odklonu. Tento prístup zákon reflektuje predovšetkým v ustanovení § 52 ods. 4 návrhu zákona.

Kvalitatívne detailnou úpravou týchto vzťahov existujúcich v športe a pri výkone športovej činnosti návrh zákona prispieva k ich zákonnému charakterizovaniu. Stanovením zvýšených nárokov na správu a riadenie športu aktivitami športových organizácií za súčasného zavedenia nových foriem financovania vo forme zmluvy o sponzoringu, športových poukazov či ďalších

foriem financovania športu z verejných prostriedkov sa vytvára právny rámec, ktorý sa stane predpokladom pre napredovanie slovenského športu tak, ako si to táto oblasť spoločenských vzťahov zasluhuje v 21. storočí.

Predkladaný návrh zákona je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi, medzinárodnými zmluvami a medzinárodnými dokumentmi, ktorými je Slovenská republika viazaná, a právom Európskej únie.

Návrh zákona zakladá zvýšené nároky na štátny rozpočet, nezakladá zvýšené nároky na rozpočty obcí a vyšších územných celkov.

Predkladaný návrh zákona má pozitívne sociálne vplyvy, pozitívny vplyv na podnikateľské prostredie, nepredpokladá negatívny dopad na životné prostredie a predpokladá pozitívny dopad na informatizáciu spoločnosti.